

Kui et põiekaela ümber diete paljo piisuke sed
lihha-ušsid immesid, mis loma árrawotsid.

Kui teine surri ja sai lahti leigatud, selle
saddakordne olli põlema läinud, et se kuiw
ja kõowwa olli, kui pargitud ja kuiwatud nahk,
mis toito ennam ei woinud árra seeda.

Esimene olleks piddand õui sisse sama ja
teine ülge ehk kùunla rasva; agga kes woib
wäljapoolt läbbi nähha, mis ja kus kohtas
lomal wigga on? Ma ušsun, et öppetud arstki
sedda ei tea! veel wåhhem meie fuggune.
Keik on õnne peale, mis Jummal meile tah-
hab anda ehk fa — wötta, se on se keige
selgem arro; sihhelmise haiguse polest. On
loom ennast harwanud ja temma nahk lahti on,
siis on pölletud maarjajed - tuhk ja innimese
küssi, ni häästi veiste kui hobbusete harvadele
head ja parrandab õige rutto.

Ka üks Muschat páhkel, penikeseks tdu-
gatud, on hea selle lehmale sisse anda, mis
werd lúpsab.

Kui perre eit ja perremees
On loma párrast murre sees,

Siis igga wissi katsuwad
Ja hoolsast abbi otsirwad,
Et temma jálle terweks jááks
Ja nende südda römo näáks. —
Se moista on jo ennesest
Ei holi wöderas perre fest
Waid mótlewad: „Se tühhine
Ei pudo núud jo minnuse
Kas ellago ehk surgo ta,
Ma teid ei teni palgata!” —
Oh armas eit, siis loda sa,
Et se sind wöttab aidata,
Kes ilma peal' keik lomad loob,
Kül Se sind aitab, ue toob.

Wiljapude árrakülmetsamisest talwe aeval.

Wiljapude armastajad on saggeda ste mür-
res, kui kewwade nággewad, et keik órnema
wiljapu minnewa aastased wössad ehk kassud,
árra on külmanud ja paljad kuiwad raad veel
püsti seiswad.